

Sentencja

- 1) Artykuły 65 i 306–310 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/45/UE z dnia 13 lipca 2010 r., należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy biuro podróży, podlegające procedurze szczególnej przewidzianej w tych art. 306–310, pobiera zaliczkę na poczet zapłaty za usługi turystyczne, które będzie świadczyć turyście, podatek od wartości dodanej (VAT) jest wymagalny, zgodnie z owym art. 65, w chwili otrzymania wspomnianej zaliczki, pod warunkiem że w chwili tej świadczone usługi turystyczne są precyzyjnie określone.
- 2) Artykuł 308 dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2010/45, należy interpretować w ten sposób, że marża biura podróży, a w konsekwencji podstawa opodatkowania, stanowi różnicę między całkowitą kwotą, z wyłączeniem podatku od wartości dodanej (VAT), do zapłaty przez turystę a faktycznymi kosztami poniesionymi przez biuro podróży na poprzednim etapie obrotu z tytułu dostaw towarów i usług świadczonych przez innych podatników, w przypadku gdy transakcje te służą bezpośredniej korzyści turysty. Jeżeli kwota zaliczki jest równa całkowitej cenie usługi turystycznej lub istotnej części tej ceny, a biuro podróży nie poniosło jeszcze żadnych faktycznych kosztów lub tylko ograniczoną część całkowitych kosztów tej konkretnej usługi, lub jeżeli faktyczne koszty konkretnej podróży poniesione przez biuro podróży nie mogą być ustalone w chwili wpłaty zaliczki, marża zysku może być ustalona na podstawie oszacowania faktycznych kosztów całkowitych, jakie biuro to ostatecznie poniesie. W celu dokonania takiego oszacowania biuro podróży powinno uwzględnić, w stosownych przypadkach, koszty dotychczas faktycznie poniesione w momencie wpłaty zaliczki. Dla celów obliczenia marży od całkowitej ceny podróży należy odjąć szacowane faktyczne koszty całkowite, a podstawa opodatkowania VAT podlegającego zapłacie w związku z wpłatą zaliczki jest obliczana poprzez pomnożenie kwoty tej zaliczki przez procent, jaki stanowi określona w ten sposób przewidywalna marża zysku w całkowitej cenie podróży.

⁽¹⁾ Dz.U. C 357 z 23.10.2017.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 13 grudnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Tübingen – Niemcy) – Südwestrundfunk / Tilo Rittinger, Patrick Wolter, Harald Zastera, Dagmar Fahner, Layli Sofan, Marc Schulte

(Sprawa C-492/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Pomoc przyznawana przez państwa – Artykuł 107 ust. 1 TFUE – Artykuł 108 ust. 3 TFUE – Nadawcy publiczni – Finansowanie – Uregulowanie państwa członkowskiego zobowiązujące wszystkie osoby dorosłe posiadające mieszkanie na terytorium kraju do uiszczania składki abonamentowej na rzecz nadawców publicznych

(2019/C 65/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Tübingen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Südwestrundfunk

Strona pozwana: Tilo Rittinger, Patric Wolter, Harald Zastera, Dagmar Fahner, Layla Sofan, Marc Schulte

Sentencja

- 1) Artykuł 1 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [108 TFUE], należy interpretować w ten sposób, że zmiana systemu finansowania nadawców publicznych państwa członkowskiego, która tak jak zmiana rozpatrywana w postępowaniu głównym ma na celu zastąpienie opłaty abonamentowej należnej z tytułu posiadania odbiornika audiowizualnego składką abonamentową należną z tytułu zajmowania mieszkania lub lokalu gospodarczego, nie stanowi zmiany istniejącej pomocy w rozumieniu tego przepisu, którą należy zgłosić Komisji Europejskiej zgodnie z art. 108 ust. 3 TFUE.

- 2) Artykuły 107 i 108 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przyznają nadawcy publicznemu uprawnienia stanowiące odstępstwo od prawa powszechnego, umożliwiające mu prowadzenie przez niego samego przymusowej egzekucji niezapłaconych wierzytelności z tytułu składki abonamentowej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 402 z 27.11.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 11 grudnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverfassungsgericht – Niemcy) – postępowanie wszczęte przez Heinricha Weissa i in.

(Sprawa C-493/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Polityka gospodarcza i pieniężna – Decyzja Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2015/774 – Ważność – Program zakupu aktywów sektora publicznego na rynkach wtórnych – Artykuły 119 i 127 TFUE – Uprawnienia EBC i Europejskiego Systemu Banków Centralnych – Utrzymanie stabilności cen – Proporcjonalność – Artykuł 123 TFUE – Zakaz monetyzacji długu państw członkowskich strefy euro

(2019/C 65/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverfassungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Heinrich Weiss, Jürgen Heraeus, Patrick Adenauer, Bernd Lucke, Hans-Olaf Henkel, Joachim Starbatty, Bernd Kölmel, Ulrike Trebesius, Peter Gauweiler, Johann Heinrich von Stein, Gunnar Heinsohn, Otto Michels, Reinhold von Eben-Worlée, Michael Göde, Dagmar Metzger, Karl-Heinz Hauptmann, Stefan Städter, Markus C. Kerber

Przy udziale: Bundesregierung, Bundestag, Deutsche Bundesbank

Sentencja

- 1) W wyniku rozpatrzenia pytań prejudycjalnych od pierwszego do czwartego nie stwierdzono niczego, co podważałoby ważność decyzji Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2015/774 z dnia 4 marca 2015 r. w sprawie programu zakupu aktywów sektora publicznego na rynkach wtórnych, zmienionej decyzją Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2017/100 z dnia 11 stycznia 2017 r.
- 2) Piąte pytanie prejudycjalne jest niedopuszczalne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 402 z 27.11.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 13 grudnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Liège – Belgia) – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydane przeciwko Marinowi-Simionowi Sutowi

(Sprawa C-514/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Europejski nakaz aresztowania – Artykuł 4 pkt 6 – Podstawa fakultatywnej odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania – Przesłębstwo będące podstawą skazania na karę pozbawienia wolności w wydającym nakaz państwie członkowskim, które w wykonującym państwie członkowskim jest zagrożone tylko karą grzywny)

(2019/C 65/17)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Liège